

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

UGLY LOVE

DESPRE FAȚA URĂȚĂ A IUBIRII

**COLLEEN
HOOVER**

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

capitolul unu

TATE

— Ai fost înjunghiată în gât, domnișoară.

Ochii mi se măresc și mă întorc încet spre domnul în vârstă care stă în picioare, lângă mine. Apasă pe butonul de urcare al ascensorului și se uită la mine. Îmi zâmbeste, apoi arată cu degetul spre gâtul meu.

— Semnul tău din naștere, îmi explică.

Instinctiv, mâna mi se duce la gât și ating semnul cât o monedă aflat chiar sub ureche.

— Bunicul meu obișnuia să spună că locul unui semn din naștere povestește cum a pierdut bătălia persoana din viața anterioară. Presupun că tu ai fost înjunghiată în gât. Totuși, pun pariu că a fost o moarte rapidă.

Zâmbesc, dar nu-mi dau seama dacă ar trebui să fiu speriată sau amuzată. În ciuda subiectului un pic morbid cu care a deschis conversația, nu poate fi atât de periculos. Postura lui încovoiată și membrele tremurânde trădează faptul că nu poate avea nici cu o zi mai puțin de optzeci de ani. Face câțiva pași lenți spre unul dintre cele două scaune de catifea roșie, care sunt lipite de perete, lângă

lift. Geme când se așază pe el, apoi își ridică din nou privirea spre mine.

— Urci la etajul optsprezece?

Analizându-i întrebarea, ochii mi se îngustează. Cumva, știe la ce etaj mă duc, deși e prima dată când pun piciorul în acest complex de apartamente și, fără îndoială, este prima dată când dau cu ochii de acest bărbat.

— Da, domnule, răspund cu precauție. Lucrați aici?

— Da, într-adevăr.

Face semn aprobator din cap spre ascensor și privirea mi se mută la numerele iluminate de deasupra lui. Mai sunt unsprezece etaje până ajunge. Mă rog să vină mai repede.

— Apăs butoanele liftului, îmi explică. Nu cred că există vreun titlu oficial pentru meseria mea, dar îmi place să spun că sunt căpitan de zbor, pentru că trimit oamenii la o altitudine de douăzeci de etaje.

Zâmbesc la auzul cuvintelor sale, deoarece fratele și tatăl meu sunt amândoi piloți.

— De cât timp sunteți căpitanul de zbor al acestui ascensor? îl întreb, în timp ce aștept.

Jur că asta este cel mai lent idiot de lift pe care l-am văzut vreodată.

— De când am ajuns prea bătrân pentru a mă ocupa de întreținerea acestei clădiri. Am lucrat aici douăzeci și trei de ani înainte să devin căpitan. Acum, trimit oamenii spre etaje de peste cincisprezece ani, cred. Proprietarul mi-a dat slujba asta din milă, ca să mă țină ocupat până mor.

Zâmbeste pentru sine.

— Ceea ce n-a îneles el este că Dumnezeu mi-a dat o mulțime de lucruri minunate pe care să le realizez în viață și, acum, am rămas atât de mult în urmă, încât n-o să mor niciodată.

Când, în sfârșit, ușile ascensorului se deschid, mă trezesc râzând. Mă aplec să apuc mânerul valizei, apoi mă întorc încă o dată spre el, înainte de a intra în lift.

— Cum te cheamă?

— Samuel, dar spune-mi Cap¹, îmi răspunde el. Toată lumea îmi spune așa.

— Tu ai vreun semn din naștere, Cap?

Zâmbeste.

— De fapt, am. Se pare că, în viața mea anterioară, am fost împușcat drept în fund. Trebuie să fi sângerat până la moarte.

Zâmbesc și îmi duc mâna la frunte, oferindu-i un salut demn de un căpitan adevărat. Pășesc în lift și mă așez cu fața spre ușile deschise, admirând extravaganta coridorului. Locul ăsta, cu coloane largi și podele de marmură, arată mai mult ca un hotel dintr-o clădire istorică decât ca un complex de apartamente.

Când Corbin mi-a spus că pot să stau cu el până îmi găsesc un loc de muncă, habar n-aveam că trăiește ca un adult adevărat. Am crezut că va fi la fel ca ultima dată când am venit în vizită, la scurt timp după ce am terminat liceul, când el abia începuse să studieze pentru licența de pilot. Asta a fost acum patru ani, când stătea într-o clădire nefinisată, cu două etaje. Cam la asta mă așteptam. Cu siguranță nu mi-am închipuit un zgârie-nori pretențios, situat chiar în centul orașului San Francisco.

Localizez panoul și apăs butonul pentru etajul 18, apoi mă uit spre peretele cu oglindă al liftului. Mi-am petrecut toată ziua de ieri și o bună parte din dimineața asta împachetându-mi tot ce aveam în apartamentul din San Diego. Spre norocul meu, nu am prea multe. Dar, după ce am parcurs astăzi, de una singură, un drum de vreo opt sute de kilometri, epuizarea se citește destul

¹ Prescurtare de la *Captain* (eng.) = Căpitan

de clar în reflexia mea. Am părul strâns într-un coc lejer în vârful capului, prins cu un creion, de vreme ce n-am găsit o agrafă de păr în timp ce conduceam. Ochii mei au, de obicei, aceeași nuanță de maro ca și părul meu castaniu, dar, acum, par a fi cu zece nuanțe mai întunecați, din cauza cearcănelor de sub ei.

Bag mâna în poșetă și caut tubul cu balsam de buze, sperând că le pot salva măcar pe ele înainte să capete un aspect la fel de sinistru ca restul înfățișării mele. Imediat ce ușile ascensorului încep să se închidă, se deschid din nou. Un tip se grăbește spre intrare, pregătindu-se să urce în timp ce i se adresează bărbatului în vârstă.

— Mulțumesc, Cap, îi spune.

Nu-l pot vedea pe Cap din interiorul liftului, dar îl aud mormăind ceva drept răspuns. Nu pare la fel de dornic să între în vorbă cu acest individ cum a fost cu mine. Bărbatul arată de cel mult douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani. Îmi zâmbește larg, iar eu știu exact ce-i trece prin cap, având în vedere că, imediat, și-a strecurat mâna stângă în buzunar.

Mâna pe care are verigheta.

— Etajul zece, îmi spune, fără să-și ia privirea de la mine.

Ochii îi coboară pe micul decolteu lăsat la vedere de cămașa mea, apoi se uită la valiza de alături. Apăs butonul pentru al zecelea etaj. *Ar fi trebuit să-mi pun un pulover.*

— Te muți aici? mă întreabă, holbându-se din nou, cu nerușinare, la cămașa mea.

Încuviințez din cap, deși nu cred că observă, pentru că ochii lui nu sunt nicidecum îndreptați spre fața mea.

— La ce etaj?

O, nu, în niciun caz! Întind mâna în spate și acopăr toate butoanele de pe panou, ca să-l ascund pe cel luminat, pentru etajul optsprezece, apoi le apăs pe toate de la zece până la optsprezece. El se uită nedumerit la panou.

— Nu-i treaba ta, îi răspund.

Râde.

Crede că glumesc.

Își arcuiește sprânceana neagră, groasă. E o sprânceană frumoasă. Atașată de o față frumoasă, care e atașată de un cap frumos, care e atașat de un corp frumos.

Un corp *căsătorit*.

Măgarul!

Zâmbește seducător după ce mă prinde studiindu-l din cap până-n picioare, numai că nu îl privesc așa cum crede el. În mintea mea, mă întreb de câte ori acel corp a fost lipit de o femeie care nu e soția lui.

Mi-e milă de soția lui.

Când ajungem la etajul zece se uită din nou în decolteul meu.

— Te-aș putea ajuta cu aia, îmi spune, făcând un semn din cap spre geamantanul meu.

Are o voce plăcută. Mă întreb câte fete s-or fi îndrăgostit de vocea asta căsătorită. Pășește spre mine, se întinde spre panou și apasă curajos butonul care închide ușile.

Îi susțin privirea și îl apăs pe cel care deschide ușile.

— Mă descurc.

Dă din cap de parcă ar înțelege, dar păstrează o sclipire răutăcioasă în ochi, care îmi întărește antipatia imediată pe care am simțit-o față de el. Iese din ascensor și se întoarce cu fața spre mine înainte să se îndepărteze.

— Ne vedem mai târziu, Tate, îmi spune, exact când ușile se închid.

Mă încrunt, neputând să mă împac cu ideea că ambele persoane cu care am interacționat de când am intrat în clădire mă cunosc deja.

Rămân singură în liftul care se oprește la fiecare etaj până când ajunge la al optsprezecelea. Ies, scot telefonul din buzunar și deschid mesajul de la Corbin. Nu-mi amintesc numărul apartamentului în care mi-a spus că stă. E ori 1816 ori 1814.

Sau poate e 1826?

Mă opresc în fața lui 1814, pentru că e un tip leșinat pe podea, în hol, rezemat de ușa apartamentului 1816.

Doamne ajută, să nu fie 1816!

Găsesc mesajul de pe telefon și mă trec fiorii. E 1816.

Normal că ăla e!

Mă îndrept încet spre ușă, sperând să nu-l trezesc pe tip. Stă cu picioarele întinse, sprijinit cu spatele de ușa lui Corbin. Are bărbia îngropată în piept, și sforăie.

— Scuză-mă, îi spun, aproape în șoaptă.

Nu se clintește.

Ridic piciorul și îl împung cu talpa în umăr.

— Trebuie să intru în apartamentul ăsta.

Se foiește, apoi deschide încet ochii și se uită drept în față, la picioarele mele.

Privirea i se întâlnește cu genunchii mei, iar sprâncenele i se încruntă adânc în timp ce se apleacă încet în față. Ridică o mână și mă înghiontește cu degetul în rotulă, aproape ca și cum n-ar mai fi văzut un genunchi în viața lui. Lasă mâna jos, închide ochii și adoarme la loc, lipit de ușă.

Minunat!

Corbin nu se întoarce până mâine, așa că îi formez numărul să văd dacă individul ăsta e cineva din cauza căruia ar trebui să-mi fac griji.

— Tate? întrebă, răspunzând la telefon fără formulă de salut.

— Mda, îi răspund. Am ajuns bine, dar nu pot să intru pentru că e un tip beat mort la ușa ta. Sugestii?

— O mie opt sute șaisprezece? întrebă. Ești sigură că ai nimerit apartamentul?

— Sigură.

— Ești sigură că e beat?

— Sigură.

— Ciudat, răspunde. Cu ce e îmbrăcat?

— De ce vrei să știi cu ce e îmbrăcat?

— Dacă are pe el o uniformă de pilot, înseamnă că, probabil, locuiește în clădire. Complexul are contract cu compania noastră aeriană.

Omul ăsta n-are niciun fel de uniformă, dar nu pot să nu observ că blugii și tricoul negru de pe el îi vin foarte bine.

— N-are uniformă, îi răspund.

— Poți să treci pe lângă el fără să-l trezești?

— Ar trebui să-l mut. Dacă deschid ușa, o să cadă înăuntru.

Tace câteva secunde, cât timp se gândește.

— Du-te până jos și întreabă de Cap, îmi spune. L-am anunțat că ajungi în seara asta. Poate să stea cu tine până intri în apartament.

Oftez, pentru că am condus timp de șase ore și gândul de a coborî din nou până la parter nu mă atrage deloc. Oftez și pentru că, probabil, Cap este ultima persoană care m-ar putea ajuta într-o asemenea situație.

— Mai bine stai cu mine la telefon până când ajung înăuntru.

Planul meu îmi place mai mult. Țin telefonul la ureche cu umărul și caut în geantă cheia pe care mi-a trimis-o Corbin. O introduc în broască și încep să împing ușa, însă tipul mangă cade pe spate centimetru cu centimetru, pe măsură ce deschid. Geme, dar ochii nu i se mai deschid.

— Păcat că e mort de beat, îi spun lui Corbin. N-arată rău.

— Tate, mișcă-ți fundul înăuntru și închide ușa, ca să pot întrerupe convorbirea.

Îmi dau ochii peste cap. A rămas același frate autoritar dintotdeauna. Știu că mutatul cu el va dauna relației dintre noi, la cât de părințește se purta cu mine când eram mai mici. Dar, n-am avut timp să-mi găsec un loc de muncă și un apartament al meu, în care să mă instalez înainte să încep noile cursuri, așa că n-am prea avut de ales.

Totuși, sper că legătura dintre noi se va schimba acum. Corbin are douăzeci și cinci de ani, iar eu am douăzeci și trei, așa că, dacă nu ne înțelegem mai bine acum decât atunci când eram mici, înseamnă că încă nu ne-am maturizat complet.

Presupun că asta depinde în mare parte de Corbin și de cât de mult s-a schimbat de când am locuit ultima dată împreună. A avut ceva împotriva oricărui băiat cu care am ieșit, a tuturor prietenilor mei, a fiecărei decizii pe care am luat-o, chiar și cu facultatea pe care mi-am dorit să o urmez. Nu că aș fi ținut vreodată cont de părerea lui. Distanța și timpul petrecut departe unul de celălalt a părut să mi-l ia de pe cap în ultimii ani, dar faptul că mă mut cu el va fi testul suprem al răbdării noastre.

Îmi ridic poșeta pe umăr, dar se agață în mânerul geamantanului, așa că o las să cadă pe podea. Am mâna stângă strânsă în jurul clanței și țin ușa închisă pentru ca tipul să nu cadă complet în apartament. Ridic piciorul și îl împing în umăr, ca să-l dau la o parte din mijlocul ușii.

Nu se clintește.

— Corbin, e prea greu. Va trebui să închid ca să-mi folosesc ambele mâini.

— Nu, nu închide. Pune telefonul în buzunar, dar nu închide.

Mă uit în jos la tricoul lălâu și la colanții pe care îi am pe mine.

— N-am buzunare. Te pun în sutien.

În timp ce îndepărtez telefonul de ureche și îl îndes în sutien Corbin icnește. Scot cheia din broască și o arunc spre poșetă, dar

ratez și cade pe podea. Mă aplec și îl apuc pe tipul beat ca să-l dau la o parte din drum.

— Bine, amice, îi spun, chinându-mă să-l mut din dreptul ușii. Scuză-mă că-ți întrerup siesta, dar trebuie să intru în apartamentul ăsta.

Reușesc cumva să-l sprijin de toc, pentru a-l împiedica să cadă în apartament, apoi deschid ușa mai mult și mă întorc să-mi iau lucrurile.

Ceva cald mi se înfășoară în jurul gleznei.

Încremenesc.

Mă uit în jos.

— Dă-mi drumul! țip, lovind cu piciorul în mâna care îmi strânge glezna atât de tare, încât sunt sigură că se va învineți.

Tipul beat se uită acum în sus, la mine, iar încercarea de a scăpa din strânsoarea lui mă face să cad pe spate, în apartament.

— Trebuie să ajung înăuntru, îngână el, chiar când fundul meu se lovește de podea.

Încearcă să deschidă ușa apartamentului cu cealaltă mână, lucru care-mi declanșează instantaneu un atac de panică. Îmi trag picioarele înăuntru și mâna lui se întinde după mine. Folosesc piciorul pentru a lovi ușa, care i se trânteste direct pe încheietură.

— Rahat! țipă el.

Încearcă să-și tragă mâna înapoi, în hol, dar piciorul meu încă apasă pe ușă. Mi-l retrag numai cât să-i permit să-și tragă mâna, după care trântesc imediat ușa, închizând-o de tot. Mă ridic și o încui, trag zăvorul și pun lanțul cât de repede pot.

De îndată ce bătaile inimii îmi revin la normal, începe să urla la mine.

Inima mea urlă la mine.

Pe o voce gravă, bărbătească.

Se aude ca și cum ar striga: „Tate! Tate!”